U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **M. P.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2007, č. j. 22 Ca 316/2007 - 9,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě odmítl usnesením ze dne 11. 10. 2007, č. j. 22 Ca 316/2007 - 9 žalobu, jíž se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 26. 7. 2007, č. j. KÚOK 80085/2007, jímž bylo pouze z formálního hlediska změněno rozhodnutí Městského úřadu Litovel ze dne 9. 5. 2007, č. j. VNI/262/2006 př.k. o žádosti stěžovatelky o poskytnutí předběžné ochrany podle ust. § 5 občanského zákoníku a ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění usnesení krajský soud s odkazem na judikaturu Nevyššího správního soudu konstatoval, že rozhodování podle § 5 občanského zákoníku je příkladem toho, kdy je správním orgánům svěřena pravomoc rozhodovat ve věcech občanskoprávních, a o žalobách v těchto věcech jsou příslušné rozhodovat soudy v občanském soudním řízení, nikoliv soudy správní. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka napadla rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, hodnotil krajský soud její žalobu podle ust. § 68 písm. b)s. ř. s. jako nepřípustnou a podle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. ji odmítl. Zároveň stěžovatelku poučil, že může v dané věci podat do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu k místně příslušnému okresnímu soudu. Krajský soud rovněž žalobkyni řádně poučil o tom, že proti jeho usnesení může podat ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení kasační stížnost.

Dne 7. 2. 2012 bylo Nejvyššímu správnímu soudu krajským soudem postoupeno podání stěžovatelky ze dne 31. 1. 2012 s tím, že se jedná o kasační stížnost proti výše citovanému usnesení. Vzhledem k tomu, že z uvedeného podání nebylo zřejmé, zda se

skutečně jedná o kasační stížnost nebo o návrh na vydání opravného nebo doplňujícího usnesení, popř. jiný návrh, byla stěžovatelka přípisem ze dne 16. 2. 2012 vyzvána k doplnění jejího podání.

Na tuto výzvu stěžovatelka sdělila, že podáním ze dne 31. 1. 2012 se domáhá jednak vydání opravného nebo doplňujícího usnesení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 22 Ca 316/2007 a jednak že jde rovněž o kasační stížností proti napadenému usnesení. Dále uvedla, že kasační stížnost je řádně a včas podaná před doručením opravného nebo doplňujícího usnesení krajského soudu a to první den lhůty pro podání kasační stížnosti. Lhůta pro podání kasační stížnosti stěžovatelce dosud nezačala běžet, protože ve věci nebylo krajským soudem doručeno žádné platné rozhodnutí, na základě kterého by měla lhůta pro podání kasační stížnosti začít běžet. Procesní poučení obsažené v napadeném usnesení umožňuje podle jejího názoru dvojí výklad, je neúplné, zmatečné, krátí její právo na spravedlivé, nestranné jednání a rozhodování soudu bez předsudků, uvádí ji v omyl ku prospěchu protistrany, a proto je nezákonné a neplatné. Stěžovatelka není povinna znát rozdělení senátů soudů, jejich působnost a rozvrh práce, jelikož soud je povinen vydávat pouze řádná, správná, úplná a zákonná rozhodnutí neumožňující dvojí výklad. Z napadeného usnesení jasně vyplývá, že stěžovatelka zaslala svůj návrh na zahájení řízení sice soudu věcně a místně nepříslušnému, ale jedná se pořád o jednání a rozhodování ve věci občanskoprávní, a proto věc měla být řádně projednávána senátem občanskoprávním a nikoliv správním. Stěžovatelka tak byla odňata svému zákonnému soudci. Z napadeného usnesení není zcela jasné, podle jakého konkrétního zákonného ustanovení byl učiněn výrok. Proto z uvedených důvodů navrhla zrušení napadeného usnesení a postoupení věci soudu věcně a místně příslušnému. Dále požádala o ustanovení zástupce pro řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem.

Usnesením ze dne 29. 2. 2012, č. j. Na 38/2012 - 31 Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky vyloučil k samostatnému projednání a její návrh na vydání opravného nebo doplňujícího usnesení postoupil krajskému soudu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být soudem meritorně projednána.

Podle dodejky založené v soudním spise na č. l. 10 bylo stěžovatelce napadené usnesení doručováno do vlastních rukou na adresu X, kterou uvedla v žalobě jako adresu svého trvalého pobytu. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka jako adresát písemnosti nebyla zastižena, byla doručovaná písemnost v souladu s ust. § 46 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. dne 23. 10. 2007 uložena a stěžovatelce byla zanechána výzva, aby si ji vyzvedla. Jelikož si stěžovatelka uloženou zásilku nevyzvedla ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla zásilka k vyzvednutí připravena, je třeba písemnost v souladu s ust. § 46 odst. 6 a § 50c odst. 4 o. s. ř, ve znění účinném v rozhodné době považovat za doručenou posledním dnem této lhůty, tj. v pátek dne 2. 11. 2007. Poté si stěžovatelka zásilku osobně vyzvedla dne 7. 11. 2007.

Podle ust. § 106 odst. 2 věta první s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty.

Lhůta pro podání kasační stížnosti tak v daném případě marně uplynula v pátek dne 16. 11. 2007. Stěžovatelka však podala kasační stížnost až dne 31. 1. 2012, tedy více než čtyřech letech po uplynutí lhůty pro její podání. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 in fine s. ř. s.).

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně, a proto ji podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Dále je třeba uvést, že stěžovatelka již jednou proti napadenému usnesení kasační stížnost podala, přičemž tato kasační stížnost byla rovněž pro opožděnost odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2010, č. j. 5 As 43/2010 - 60.

K žádosti stěžovatelky o ustanovení zástupce pro řízení u Nejvyššího správního soudu je třeba uvést, že v situaci, kdy kasační stížnost stěžovatelky musí být pro zjevnou opožděnost odmítnuta, by ustanovení advokáta zástupcem stěžovatelky bylo jen nic neřešícím formalismem zbytečně prodlužujícím řízení a zvyšujícím jeho náklady, aniž by se mohlo pozitivně projevit v právní sféře stěžovatelky. Nejvyšší správní soud proto o této žádosti nerozhodoval.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu